

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku lotów zarezerwowanych jednolicie u różnych przewoźników lotniczych za pośrednictwem pośrednika internetowego, roszczenie o odszkodowanie przysługuje przewoźnikowi lotniczemu obsługującemu pierwszy odcinek podróży, jeżeli opóźnienie przylotu lotu na pierwszym odcinku było mniejsze niż trzy godziny, ale opóźnienie to spowodowało utratę połączenia, w wyniku czego pasażer przybył do miejsca docelowego z ponad trzygodzinnym opóźnieniem, a obsługujący lot na pierwszym odcinku nie był stroną umowy przewozu na drugim odcinku ani nie wiedział o tym, że lot z przesiadką został również zarezerwowany u innego przewoźnika lotniczego w tym samym czasie?

Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 28 czerwca 2021 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Polska) w dniu 7 czerwca 2021 r. – J.K. przeciwko TP S.A.

(Sprawa C-356/21)

(2021/C 391/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.K.

Strona pozwana: TP S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 3 ustęp 1 litera a i c dyrektywy Rady nr 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 roku ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, iż pozwala na wyłączenie z zakresu zastosowania dyrektywy Rady nr 2000/78/WE, a w konsekwencji także na wyłączenie zastosowania sankcji wprowadzonych w prawie krajowym na podstawie artykułu 17 dyrektywy Rady nr 2000/78/WE, swobody wyboru strony umowy, o ile tylko nie jest oparty na płci, rasie, pochodzeniu etnicznym lub narodowości, w sytuacji, w której przejawem dyskryminacji miałyby być odmowa zawarcia umowy cywilnoprawnej, na podstawie której miałyby być świadczona praca przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą na własny rachunek, gdy przesłanką tej odmowy byłaby orientacja seksualna potencjalnego kontrahenta?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 004 P. 79 – 85.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 14 czerwca 2021 r. – Hewlett Packard Development Company LP przeciwko Senetic Spółka Akcyjna

(Sprawa C-367/21)

(2021/C 391/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hewlett Packard Development Company LP

Strona pozwana: Senetic Spółka Akcyjna

Pytania prejudycjalne

1) Czy artykuł 36 zdanie 2 TFUE w związku z artykułem 15 ustęp 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 2017/1001 z 14 czerwca 2017 roku w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej⁽¹⁾, a także w związku z artykułem 19 ustęp 1 zdanie 2 Traktatu o Unii Europejskiej rozumieć należy w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce sądów krajowych państw członkowskich, polegającej na tym, że sądy:

- uwzględniając żądania uprawnionego z unijnego znaku towarowego o zakazanie przywozu – importu, wywozu – eksportu[,] reklamowania towarów oznaczonych unijnym znakiem towarowym lub nakazanie wycofania z obrotu takich towarów,
- orzekając w postępowaniu zabezpieczającym o zajęciu towarów oznaczonych unijnym znakiem towarowym;

odwołują się w treści orzeczeń do „przedmiotów, które nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ze znaku towarowego lub za jego zgodą” – w następstwie czego ustalenie, których przedmiotów oznaczonych znakiem unijnym dotyczą orzeczone nakazy i zakazy (tj. ustalenie, które przedmioty nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego ze znaku towarowego lub za jego zgodą) jest, wobec ogólnego sformułowania treści orzeczenia, pozostawione organowi egzekucyjnemu, organ ten – dokonując wskazanych ustaleń – opiera się na oświadczeniach uprawnionego ze znaku towarowego lub dostarczonych przez uprawnionego narzędziach (w tym narzędziach informatycznych i bazach danych), a dopuszczalność kwestionowania powyższych ustaleń organu egzekucyjnego przed sądem w postępowaniu rozpoznawczym jest wyłączona lub ograniczona przez charakter środków prawnych przysługujących pozwanemu w postępowaniu zabezpieczającym oraz egzekucyjnym?

2) Czy przepisy art. 34, 35 i 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinny być interpretowane w ten sposób, że wyłączają możliwość powołania się przez uprawnionego z rejestracji wspólnotowego (obecnie – unijnego) znaku towarowego na ochronę przewidzianą w art. 9 i art. 102 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (obecnie – art. 9 i art. 130 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001 z 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej) w sytuacji, gdy:

- uprawniony z rejestracji wspólnotowego (unijnego znaku towarowego) prowadzi, w granicach Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz poza nim[,] dystrybucję towarów oznaczonych tym znakiem w ten sposób, że jest ona prowadzona za pośrednictwem autoryzowanych dystrybutorów, którzy mogą dokonywać dalszej sprzedaży towarów oznaczonych znakiem, podmiotom nie będącym odbiorcami końcowymi tych towarów, wyłącznie należącym do oficjalnej sieci dystrybucji – a jednocześnie autoryzowani dystrybutorzy zobowiązani są do nabywania towarów wyłącznie od innych autoryzowanych dystrybutorów lub od podmiotu uprawnionego do znaku towarowego;
- towary oznaczone znakiem towarowym nie posiadają żadnych oznaczeń ani innych cech odróżniających, które pozwoliłyby na ustalenie miejsca ich wprowadzenia do obrotu przez uprawnionego ze znaku towarowego lub za jego zgodą;
- pozwany nabył towary oznaczone znakiem na obszarze Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- pozwany odebrał oświadczenia od sprzedawców towarów oznaczonych znakiem, że towary te mogą być, zgodnie z przepisami prawa, przedmiotem obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- uprawniony z rejestracji unijnego znaku towarowego nie udostępnia żadnego narzędzia informatycznego (ani innego narzędzia) ani nie stosuje systemu oznaczeń – pozwalających potencjalnemu nabywcy towaru oznaczonego znakiem na samodzielną weryfikację legalności obrotu tymi towarami na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przed nabyciem towaru – i odmawia dokonania takiej weryfikacji na prośbę nabywcy?

⁽¹⁾ Dz. U.2017, L 154, s. 1